

[Finansministeren.]

ikke engang i næste rigsdagssamling — det ved jeg ikke. Det er klart, at det er et meget stort spørgsmål, vi her står overfor. Derfor må det blive statens udgifter til sin tid og de tanker, man til den tid kan blive enig om med hensyn til skattesystemet, også på andre områder end statsindkomstskatten, der bliver afgørende for, hvordan den skatteskala skal se ud, der kommer til at stå i den lov, som kommer ud af dette forslag.

Under disse omstændigheder er det for så vidt klart, at enhver skala, som kan ind sættes i forslaget i dag, i høj grad må have foreløbigheds karakter. Vi har derfor fundet, det var det mest naturlige at lave en skala, der i det store og hele svarede til den, som er gældende på det tidspunkt, da nærværende forslag blev fremsat. Det er også grunden til, at vi ikke har indregnet de skattenedsættelser på visse indkomst kategorier, som regeringen har foreslået i den årlige udskrivningslov. Vi vidste jo ikke på det tidspunkt, da forslaget her blev fremsat, hvilken skæbne denne årlige udskrivningslov ville få; det er knap nok, vi ved det i dag, selvom vi nu forhåbentlig meget snart får det afklaret.

Dette er altså grunden til, at vi har ment at burde blive stående, stort set, ved den skat i de forskellige indkomstklasser, der gælder i dag, idet eventuelle ændringer heri må indgå som et af leddene i den kommende skattedebat.

Må jeg så iøvrigt med henblik på spørgsmålet ajourføring sige følgende: det vil vel være rimeligt, at den skattefri minimumsindtægt gennem tiderne stort set følger indtægts- og prisniveauets bevægelser. Det har den også gjort, men sagen er, at den skattefri minimumsindtægt i det store og hele er bestemt af to faktorer eller to ad denter, som det vist hedder i regnesproget, nemlig for det første af forsørgerfradragets størrelse og for det andet af skalaens bundbeløb. Nu er forholdet det, at da skatteloven blev givet i 1922, var forsørgerfradraget her i København 1 600 kr. og skalaens bundbeløb 500, altså ialt 2 100 kr. I 1940 blev imidlertid skalaens bundbeløb sat ned til 200 kr., d. v. s. da havde man altså en samlet skattefri minimumsindtægt på 1 800 kr., nemlig 1 600 kr. forsørgerfradrag plus 200 kr. som skalaens bundbeløb. Når vi nu

foreslår 3 200 kr. i forsørgerfradrag og 400 kr. som skalaens bundbeløb, er det netop det dobbelte af, hvad der var gældende i 1940, og omtrent det dobbelte af, hvad det var i 1922.

Dette svarer i det store og hele til prisniveauets bevægelser. Der er nemlig sket det, at den ajourføring, der måtte ske som følge af den stærke løn- og prisstigning siden 1940, i første omgang har fundet sted ikke over forsørgerfradraget, som kun er forandret lidt, men derimod over skalaens bundbeløb. Når vi nu forhøjer forsørgerfradraget, fører det å jour, må det være rimeligt, at vi vender tilbage til det, vi havde oprindeligt, nemlig et mindre bundbeløb i skalaen. Der er ikke derved sket nogen forandring til ugunst for de små indtægter. Som jeg sagde før, og som jeg også sagde i min fremsættelsestale: i de forskellige indkomst kategorier er den samlede skat omtrent som i dag.

Så kritiserede det ærede medlem, at vi var gået så vidt som at gøre helt op til 100 000 kr. i formue skattefri. Det vil jo altid kunne diskuteres, hvad det rigtige tal i så henseende er. Det er vist rigtigt, at af de 40 mill. kr., der kommer i skattelettelse, tilfalder ca. de 15 formuer over 100 000 kr. Det er klart, at hvis en formue på 99 000 kr. skal være skattefri, så må skatten på formuen på 100 000 kr. og noget derover nedsættes til et mindre beløb, end vi har i dag.

Jeg skal ikke knytte kommentarer til, hvad det ærede medlem og andre ærede ordførere har sagt om skattefradragets retten. Jeg har i øjeblikket ikke noget at føje til, hvad jeg sagde i min fremsættelsestale om dette spørgsmål.

Det ærede medlem hr. Hans Knudsen gjorde endelig visse principielle betragtninger gældende vedrørende skattereformen, som den skal se ud efter socialdemokratiets opfattelse, og jeg synes, det er rimeligt, at disse betragtninger fremføres. Jeg skal imidlertid ikke kommentere dem nærmere, det kan vi gøre, når vi engang kommer til at diskutere det hele.

Det ærede medlem hr. Edvard Sørensen gjorde visse bemærkninger om en videregående ændring af skattesystemet, idet han her havde nogle personlige ønsker. Jeg vil heller ikke gå nærmere ind på dette spørgsmål, men blot sige, at det er muligt, at vi